

תת"ע 9337/08/13 - מדינת ישראל נגד אחלאס אבו סאלח

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 9337-08-13 מדינת ישראל נ' אבו סאלח
תיק חיצוני: 90210018801

כב' סגן הנשיא, השופט דוד לנדסמן	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
אחלאס אבו סאלח	נגד
	נאשמים

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר.

כנגד המבקשת הוגש כתב אישום בגין עבירה של עקיפה מסוכנת, בניגוד להוראות תקנה 47 (ד) לתקנות התעבורה.

ביום הדיון לא התייצבה הנאשמת או מי מטעמה, ועל כן נשפטה בהיעדרה בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, בהתאם לכך הורשעה המבקשת ונגזר דינה לקנס בסך 1,500 ₪,

פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים, ופסילה על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים.

בבוקר הדיון ועוד בעת המתנה להגעת הנאשמת, גילה בית המשפט כי ב"כ המבקשת הגיש בקשה לדחיית הדיון, אך בית המשפט דחה את הבקשה בשל כך שנמסרה בהתראה קצרה כל כך, בלא שתהא שהות לתביעה, לדעת על כך קודם ולהיערך בהתאם, למנוע התייצבות עדים, ולמעשה העמיד בפני בית המשפט עובדה מוגמרת.

בהמשך הגיש ב"כ המבקשת בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר, ובו פירט כי הסיבות לבקשת הדחייה שהוגשה על ידו לדחיית הדיון בכך כי באותו הזמן היה הוא באבל על מותו של קרוב משפחה, וכן בעקבות העובדה כי אחותו של ב"כ המבקשת עברה ניתוח פתאומי באותו יום, וכן כי המרחק הגיאוגרפי הרב בין מיקומו של בית משפט זה לבין מקום עיסוקו של ב"כ המבקשת, מנע ממנו למצוא פתרונות מהירים יותר לסיטואציה שנוצרה.

המשיבה מתנגדת לבקשה לביטול פסק דין, בטענה כי למבקשת ניתנה ההזדמנות להתייצב בבית המשפט, וכי לאחר שלא מימשה אפשרות זו, אין לבטל את פסק הדין, בשל אי התייצבותה.

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים אני קובע כי דין הבקשה להידחות.

סעיף 240 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כדלקמן:

"על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130 (ח) ו- (ט)".

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהיעדרו אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין..."

הנה כי כן, בהתאם להוראות החוק, בית המשפט רשאי לבטל פסק דין שניתן בהליך פלילי שלא בפני הנאשם משני טעמים חלופיים. הטעם האחד הוא סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון, וטעם שני אפשרי הוא בכדי למנוע עיוות דין, במיוחד כאשר מועלית טענת הגנה לפיה הנאשם כלל לא עבר את העבירה, ולא היה במקום ביצוע העבירה (כמו במקרה שמוגש כתב אישום מכח מצלמה שצילמה את רכבו של הנאשם, ובעל הרכב טוען בטענה מבוססת כי הוא לא נהג כלל ברכב).

לענין סעיף 130 לחסד"פ קובע בית המשפט העליון בפרשת איטליא (רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל) כדלהלן:

"אמות המידה המנחות את בית המשפט בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בסעיף 130 (ח) לחסד"פ. הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו או גרימת עיוות דין למבקש תוצאה מאי ביטול פסק הדין. התנאים אינם מצטברים. יוצא, שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית המשפט בפניו, בית המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית המשפט את בקשתו..."

נחזור ונזכיר בהקשר זה, כי בשלב הדיון בבקשה הסתיים ההליך הפלילי, המבקש הורשע ודינו נגזר. על מנת לשכנע את בית המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק הדין, ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא, שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי התייצבותו לדיון. שכחה של מעוד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום לב, אינה יכולה להצדיק אי הופעה לדיון... יחד עם זאת, כאמור, גם בנסיבות אלה, אם מוכיח המבקש - וזו האפשרות השניה - שאי היעדרות לבקשתו עלולה לגרום עיוות דין, דין בקשתו להתקבל. כך לדוגמא, אם לא התייצב נאשם למשפטו עקב שיכחה גרידא אולם מבקשתו עולה באופן חד משמעי כי בתאריך שבו מיוחסת לו עבירת תנועה כלל לא שהה בתוך גבולות המדינה, בנסיבות אלה, החלטה

שלא לבטל את פסק הדין תגרום למבקש עיוות דין שכן אין כל ספק כי דיון ענייני באישום היה מוביל למסקנה שיש לזכותו

בענייננו, לא מתקיים התנאי של עיוות דין לנאשמת בהיעדר טענה כזו מצד ב"כ המבקשת בבקשתו, מה עוד, היא נדונה רק לעונש פסילת המינימום הקבוע בחוק.

לענין התנאי של סיבה מוצדקת להיעדרות מהדיון, אני קובע כי הגם שבבקשתו מנה ב"כ המבקשת מספר טעמים שבגינם נאלץ הוא להיעדר מהדיון, עדיין אין בכך טעם מספיק שכן הלכה היא כי טיעון לענין הסיבה להיעדר התייצבות יש לפרט במידה מספקת ולתמוך את העובדות בתצהיר ובמסמכים ראויים, הבקשה שהוגשה לא נתמכה במסמכים, ואיני מקבל לענין זה את הערת ב"כ המבקשת בבקשתו כי אלו יצורפו ע"פ דרישה, שכן חובה על המבקש להציגם יחד עם בקשתו בכדי שבפני בית המשפט תהא התשתית העובדתית הראויה בבואו לדון בבקשה.

כמו כן, התצהיר שצורף לבקשה הינו של המבקשת עצמה, למעשה הינו ריק מתוכן, בעוד הנימוקים להיעדר ההתייצבות נוגעים לבא כוחה של המבקשת ולא למבקשת עצמה.

עוד אוסיף כי הבקשה אינה כוללת פרטי הנפטר, מתי נפטר ומה דרגת הקירבה לב"כ הנאשם, וכנ"ל גם לגבי הניתוח לאחותו, מה מהות הניתוח וכד'.

נימוק נוסף לדחיית הבקשה הוא, מושכלות ראשונים בענין שפיטה בהיעדרו של הנאשם בענייני תעבורה. הכלל כי ניתן לשפוט אדם שלא בפניו בעבירות תעבורה (למעט חריגים), הינו חריג לכלל הקבוע בסעיף 126 לחסד"פ, לפיו: "באין הוראה אחרת בחוק זה לא יידון אדם בפלילים אלא בפניו". הטעם העומד ביסוד הכלל כי ניתן לשפוט אדם שלא בפניו בתעבורה (בהתקיים התנאים הקבועים בסעיף 240 לחסד"פ), הינו איזון בין זכותו של הנאשם להיות נוכח במשפטו ולעקוב מקרוב אחר מהלך הדברים, זכות הנתונה לנאשם בענייני תעבורה כמו זו הנתונה לכל נאשם בהליך פלילי, לבין האינטרס הציבורי שבעבירות קלות בענייני תעבורה לא יתבזבז זמן שיפוטי יקר ערך, בשל העובדה כי הנאשם בחר שלא להתייצב למשפטו.

אין להתעלם מכך כי בית המשפט הקציב זמן שיפוטי יקר לשם שמיעת העדויות בתיק וכי פתיחת התיק מחדש תוסיף עומס נוסף ומיותר על יומן בית המשפט.

בענייננו, האינטרס הציבורי מחייב, נוכח העבירה בה עסקינן בכתב אישום זה, כי נאשם שבחר שלא לממש את זכותו להיות נוכח במשפטו ולטעון טיעוניו לענין ביצוע העבירה, וכתוצאה מכך נשפט שלא בפניו, ובנוסף, גם לא עמד במלוא התנאים הקבועים אותם פירטתי לעיל, לענין ביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם, לא יוכל לבקש להתחיל את כל מהלך המשפט מחדש.

לגבי טיעונים נוספים של ב"כ הנאשמת, רק אומר כי אילולא הנאשמת היתה מתייצבת לדיון, היא בוודאי היתה זוכה

לממש את זכות הטיעון שלה, ואילו המרחק הגיאוגרפי של ב"כ הנאשמת מבית המשפט הינו שיקול שעליו היה לקחת בחשבון לפני קבלת הייצוג של הנאשמת.

אשר על כן אני דוחה את הבקשה לביטול פסק הדין, ואני קובע כי פסק הדין, וכן הענישה שקבעתי בגזר הדין יישארו כמות שהם.

הנאשמת תשלם את הקנס תוך 120 יום ותפקיד הרישיון תוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, י"א אדר תשע"ה, 02 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.